

NEIL GAIMAN

NICĂIERI

Traducere și note de LIVIU RADU

TRITONIC
LIT

Neil Gaiman a câștigat trei premii Hugo, două Nebula, unul World Fantasy, patru Bram Stoker, nouă Locus, cîte două British SF și Mythopoeic, patru Geffen și unul International Horror Guild. A mai câștigat premii în Spania, Franța, Brazilia, Germania, Italia.

Scriitor profesionist de peste douăzeci de ani, autor de romane, dar și de non-fiction (e de menționat monografia *Duran Duran* din 1984) și romane grafice, editor de antologii, scenarist, maestru de ceremonii la marile premii mondiale de F&SF, Neil Gaiman s-a născut în Anglia, în 1960, dar acum trăiește în Statele Unite, lângă Minneapolis, Minnesota. Cărțile lui au fost traduse în peste douăzeci de țări. A câștigat mai mult de zece premii internaționale pentru romanele sale grafice, iar în 1991, *Sandman nr.19* a luat premiul World Fantasy pentru povestire, fiind prima bandă desenată din lume care a câștigat un premiu literar.

Site-ul lui (www.neilgaiman.com) primește lunar 1,4 milioane vizitatori. Vinde 1,2 milioane de cărți pe an. Căutînd „Neil“ pe Google, din cele 84 milioane de referințe, primele două sînt la Neil Gaiman (urmează Neil Young, Neil Armstrong, Neil Diamond).

Printre admiratorii lui se numără Norman Mailer, Stephen King, Alice Cooper, Tori Amos.

Alte cărți de Neil Gaiman apărute la Editura Tritonic:

Zei americani, trad. Liviu Radu, 2006

Băieții lui Anansi, trad. Liviu Radu, 2006

Pulbere de stele, trad. Liviu Radu, 2007

Pentru Lenny Henry, prieten și coleg,
care a făcut ca această carte să apară;
și pentru Merrilee Heifetz, prietenă și
agent literar, care face totul bine.

N-am fost niciodată în St. John's Wood. Nu îndrăznesc să mă duc. S-ar putea să mă sperie noaptea puzderiei de brazi, să-mi fie teamă să nu dau de o cupă roșie cu sînge și de bătăile aripilor Vulturului.

Napoleon din Notting Hill, G. K. Chesterton

De-ai dăruit îmbrăcăminte,
În noaptea asta, într-un fel,
Vei ști că ai fost om cu minte
Iar Domnul te-o primi la el.

*În noaptea asta, pînă-n zori,
Te vei mai bucura nițel
De foc, cămin și lumînări
Iar Domnul te-o primi la el.*

De-ai dat pomană mîncărică,
În noaptea asta, într-un fel
De iad n-o să-ți mai fie frică
Iar Domnul te-o primi la el..

Cîntec de jelit morții (popular)

Prolog

În noaptea dinaintea plecării la Londra, Richard Mayhew nu se bucurase.

Începuse seara bucurîndu-se: se bucurase cînd citise cărțile de vizită de rămas-bun și cînd fusese îmbrățișat de mai multe tinere doamne — nu chiar neatrăgătoare — dintre cunoștințele sale; se amuzase cînd fusese avertizat în legătură cu pericolele și relele din Londra și cînd primise cadou o umbrelă albă, pe care era desenată harta metroului din Londra, umbrelă cumpărată cu banii strînși de prietenii săi; îi făcuseră plăcere primele halbe cu bere; dar apoi descoperise, cu fiecare halbă, că petrecerea îi făcea din ce în ce mai puțină plăcere; iar acum stătea și tremura pe trotuarul din fața cîrciumii dintr-un orașel scoțian, cîntărind meritele relative ale faptului că ți-e rău sau că nu ți-e rău, și nu se amuza deloc.

În interiorul cîrciumii, prietenii lui Richard continuau să sărbătorească plecarea sa iminentă cu un entuziasm care, pentru el, începea să devină sinistru. Richard stătea pe trotuar și ținea bine umbrela strînsă, întrebîndu-se dacă plecarea în sud, la Londra, era, cu adevărat, o idee bună.

— Trebuie să fii atent, zise o voce bătrînească, răgușită. Or să te umfle cît ai zice pește. N-aș fi surprinsă dacă te-ar băga la pîrnaie.

Doi ochi pătrunzători îl priveau dintr-o față tuciurie, cu nas coroiat.

— Te simți bine?

— Da, mulțumesc, zise el.

Richard era un tânăr cu figură de puștan, cu păr negru, ușor cîrlionțat, și cu ochi mari, căprui. Arăta ciufulit, abia trezit din somn, lucru care-l făcea mai atrăgător pentru sexul opus decît ar fi crezut sau ar fi priceput el vreodată.

Figura tuciurie se împlînzi.

— Ține, sărmanule, zise bătrîna, și vîrî în mîna lui Richard o monedă de cincizeci de penny. De cît timp ești pe străzi?

— Nu-s un vagabond, îi explică Richard, stînjedit, încercînd să dea moneda înapoi băbuței. Vă rog, luați-vă banii. Mă simt bine. Am ieșit afară doar ca să respir aer curat. Plec mîine la Londra, adăugă el.

Femeia se uită în jos spre el, bănuitoare, apoi își luă înapoi cei cincizeci de penny și-i făcu să dispară între straturile de haine și șaluri în care era înfășurată.

— Am fost la Londra, îi mărturisi ea. M-am căsătorit în Londra. Dar el era soi rău. Mămica mea mi-a spus să nu mă mărit cu un străin, dar eu eram tînără și frumoasă, deși n-ai crede așa ceva în ziua de azi, și mi-am urmat inima.

— Sînt convins, spuse Richard; convingerea că avea să i se facă greată începu, treptat, să se reducă.

— Și grozav de bine am făcut. Am rămas fără locuință, deci știi cum e asta, zise bătrîna. De aceea am crezut că nici tu n-ai casă. De ce te duci la Londra?

— Am primit o slujbă, îi spuse el, mîndru.

— Și cu ce te ocupi? îl întrebă femeia.

— Hmm, cu hîrtii de valoare, zise Richard.

— Eu am fost dansatoare, spuse bătrîna, și Țopăi cu stîngăcie de jur împrejur pe trotuar, fredonînd nemelodios de una singură; apoi se legănă dintr-o parte în alta ca un titirez gata să se oprească; în cele din urmă rămase locului, în fața lui Richard. Întinde mîna, îi zise ea, și o să-ți ghicesc viitorul.

Tînărul făcu ce i se ceruse. Femeia îi prinse palma cu mîna ei bătrîna, o ținu bine, apoi clipi de cîteva ori, ca o bufniță care înghițise un șoarece prea mare. Ai un drum lung de făcut... zise ea, uimită.

— La Londra, îi zise Richard.